

Chaplin, en nom de la democràcia

Pensem massa i sentim massa poc. Més que màquines, necessitem humanitat

Charles Chaplin va néixer a Londres el 16 d'abril de 1889 a Londres i va morir a Corsier-sur-Vevey, Suïssa, el dia de Nadal del 1977. *El gran dictador* -pel·lícula escrita, dirigida i protagonitzada ell mateix- es va estrenar als cinemes catalans el 22 de març del 1940. Aquesta paròdia del nazisme i de la inhumanitat de Hitler i Mussolini va rebre cinc nominacions als Oscar. Recordem l'actor tornant a veure el discurs final del film i llegint-lo traduït al català.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=w8HdOHrc3OQ>

"Em sap greu, però no vull ser un emperador. No va amb mi. No vull governar ni manar ningú. M'agradaria ajudar a tothom, si fos possible, jueus i gentils, homes blancs, negres. Ens hem d'ajudar els uns als altres. Els éssers humans som així. Volem fer feliços els altres, no fer-los desgraciats. No volem odiar ni menysprear ningú, en aquest món hi ha lloc per a tots. La bona terra és rica i ens pot alimentar a tots. El camí de la vida pot ser lliure i bonic, però l'hem perdut.

La cobdícia ha enverinat les ànimes, ha alçat barreres d'odi. Ens ha empès cap a la misèria i les matances. Hem progressat molt ràpidament però ens hem empresonat a nosaltres mateixos. El mecanisme que crea abundància ens deixa amb la necessitat. El nostre coneixement ens ha fet cíncics. La nostra intel·ligència, durs i secs. Pensem massa i sentim massa poc. Més que màquines, necessitem humanitat. Més que intel·ligència, necessitem bondat i dolçor. Sense aquestes qualitats la vida serà violenta. Es perdrà tot.

Els avions i les ràdios ens fan sentir més propers, la veritable naturalesa d'aquests invents exigeix bondat humana, exigeix la germanor universal que ens uneix a tots nosaltres. Fins i tot ara mateix la meua veu arriba a milions de persones de tot el món, a milions d'homes desesperats, dones i nens petits, víctimes d'un sistema que fa torturar els homes i empresonar gent innocent. Als qui em puguin escoltar els dic: no us desespereu, la desgràcia que patim no és res més que la passatgera cobdícia i l'amargor d'homes que temen seguir el camí del progrés humà. L'odi dels homes passarà i cauran els dictadors i el poder que li van prendre al poble tornarà al poble. I així, mentre l'home existeixi la llibertat no faltará.

Soldats, no us rendiu a aquells homes que en veritat us menyspreen, us esclavitzen, reglamenten les vostres vides. I us diuen què heu de fer, de pensar i de sentir. Us mengen el cervell, us tracten com a bestiar i com a carn de canó. No us entregueu a aquest individus inhumans, homes màquines, amb cervells i cors de màquines. Vosaltres no sou màquines. No sou bestiar. Sou homes. Porteu l'amor de la humanitat als vostres cors, no l'odi. Només els que no estimen odien. Els que no estimen i els inhumans. Soldats, no lluiteu per l'esclavitud sinó per la llibertat.

Al capítol 17 de Sant Lluç es llegeix: "El regne de Déu està dins de l'home". No d'un home o d'un grup d'homes, sinó de tots els homes. En vosaltres. Vosaltres, el poble, teniu el poder. El poder de crear màquines. El poder de crear felicitat. Vosaltres, el poble, teniu el poder de fer aquesta vida lliure i bonica. De convertir-la en una meravellosa aventura. En nom de la democràcia, utilitzem aquest poder. Actuant tots units, lluitem per un món nou. Per un món decent que doni als homes treball i a la joventut un futur i a la vellesa, seguretat. Amb la promesa d'aquestes coses, les feres van aconseguir el poder. Però van mentir. No han complert les seves promeses i mai les compliran.

Els dictadors són lliures només ells, però esclavitzen el poble. Llitem ara per fer nosaltres realitat el que ens havien promès. Llitem per alliberar el món, per enderrocar barreres nacionals. Per eliminar la cobdícia, l'odi i la intolerància. Llitem pel món de la raó. Un món en què la ciència i el

progrés porti la felicitat a tots els homes. Soldats, en nom de la democràcia, ens hem d'unir tots!"

